

Denisa Bílá – scénář k audioreportáži

Paní Bílá se narodila v Dolním Jiřetíně, mezi Chomutovem a Mostem v hornické kolonii Centrum, přímo naproti dolu, který byl nedávno zavřen.

“Bydleli jsme tam až do mých sedmi let, kdy jsme se přestěhovali, do Dolního Jiřetína, kde dřív byli sami Němci.

Její tatínek, Rudolf Kohout, byl deportován do koncentračního tábora v Osvětimi, kvůli tomu, že byl přistižen s několika kamarády v sadu na hruškách, při útěku uhodil hlídače, sice se jim podařilo utéct, ale zanedlouho přišlo udání, začalo vyšetřování a Rudolf spolu se svými kamarády skončil v Osvětimi.

“Tatka tam byl deset měsíců a už nám poslali telegram, že zemřel na tyfus. Což ovšem nevíme.”

Paní Bílá vzpomíná na bombardování Záluží, kde byla chemická továrna na výrobu benzínu pro Hitlera.

Nálety probíhaly téměř denně, lidé se museli schovávat v krytu nebo v dole.

“Dokonce jsme tam i zabloudili, protože tam bylo chodeb a jedna jako druhá.”

Paní Denisa Bílá popisuje jak útěky do krytu doprovázala ostrá světla na obloze, hlasité houkání sirén.

Za domem, kde s rodinou žila, byl vojenský zajatecký tábor,. Angličané a Francouzi mohli dostávat od Červeného kříže balíčky jídla, ale Rusové byli často o hladu.

“Rusové, ty jsme denně viděli, z toho jednoho baráku vynášeli třeba šest mrtvých, tak jim mamka kolikrát dávala tajně krajích chleba a teplou polévku. To bylo přísně zakázané.”

Rodina paní Bílé nedostatkem potravin za války příliš netrpěla, vystačila si s přidělem na potravinové lístky.

“Hlad jsme tedy neměli vůbec, maminka byla dobrá hospodyně, takže hlad jsme neměli.”

Na konci války bylo paní Bílé sedm let. Poslední den, kdy přišli do Dolního Jiřetína Rusové, vypukl chaos.

“Poslední den války utíkali z jedné strany vojáci a před nimi lidi, já se sestrou jsme na to koukali, říkali nám utíkejte domů, a my jsme utíkali za nimi, přes koleje honem do krytu. To už byli němečtí vojáci, za kterými jeli sověti v tankách. Mamka nás nikde nemohla najít, musela se schovat, protože oni bouchali do oken, nahlíželi I do bytů a maminka vůbec nevěděla kde má děti. Až když byl klid, lidé vylezli ven, a někteří na to byli přichystaní, už měli vlaječky nachystané po celé Centrumce s máma se konečně setkala s dětmi.”

Po válce se rodina přestěhovala do centra Jiřetína. Dnes žije paní Bílá v Chomutově a je jí 79 let.